

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. S. D.**, st. příslušnost, t.č. pobytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č.j. OAM-794/ZA-ZA11-HA12-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 16. 1. 2018 podanou dne 29. 1. 2018 k Městskému soudu v Praze žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č.j. OAM-794/ZA-ZA11-HA12-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla žalobci zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Řízení o žalobě bylo nejprve vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 Az 5/2018, avšak poté byla žaloba postoupena místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), a to usnesením ze dne 13. 3. 2018, které nabylo právní moci dne 15. 3. 2018. Krajský soud nejprve vedl řízení o téže podané žalobě pod sp. zn. 33 Az 1/2018, nicméně po pravomocném postoupení věci Městským soudem v Praze vyhodnotil, že jsou dány podmínky pro odmítnutí žaloby pro překážku litispendence a shodnou žalobu zapsanou pod sp. zn. 33 Az 1/2018 odmítl.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel zejm. z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru dne 17. 10. 2017. Z nich vyplývá, že žalobce potvrdil, že mu v roce 2011 skončil legální pobyt v ČR, ale protože se odvolával, tak mu pobyt skončil definitivně až v roce 2013, a to z důvodu neprodloužení smlouvy o ubytování. Žalobce však na území ČR setrval, a tak byl obviněn z maření výkonu úředního rozhodnutí a byl mu udělen trest odnětí svobody v délce čtyř měsíců. Podle svých slov nevycestoval proto, že chtěl v ČR setrvat se svým synem. V roce 2015 dostal trest vyhoštění z ČR na čtyři roky až do roku 2019. Zdůraznil, že momentálně se současnou přítelkyní čekají druhé dítě. Svou vlast naposledy navštívil v roce 2016, zpět se vrátil nelegálně v roce 2017, neboť nepočkal až do uplynutí uděleného správního vyhoštění v roce 2019. Také si nelegalizoval opětovně pobyt v ČR proto, že situace byla taková, že bývalá přítelkyně začala žít s někým jiným a syna žadateli vrátila, navíc přišla o pobyt, takže jeho syn o pobyt přišel rovněž. Syn se narodil v roce 2010 a musí navštěvovat školu, ale nemá tu platný pobyt. Matka jeho syna odcestovala do Vietnamu a žalobce neví, kde se dnes nachází. Žadatel potvrdil, že ani on, ani jeho syn nedisponují platným povolením k pobytu. Jeho syn tak v ČR žije nelegálně již asi dva roky a stará se o něho kamarádka žalobce. Se současnou přítelkyní žalobce čeká dítě (v době pohovoru v pátém měsíci těhotenství), přičemž je podruhé těhotná. Sdílí s ní společnou domácnost, původně s nimi žil i syn z předchozího partnerství. Partnerka má povolení k trvalému pobytu, takže by ho v případě jeho odjezdu do vlasti nenásledovala. Do Vietnamu se žalobce nechce vrátit, protože tam má dluhy a obává se věřitelů. Jeho bývalá partnerka mu vrátila dítě bez dokladů v roce 2013 a zmizela. Nepodařilo se mu dítěti vyřídit nový cestovní pas, a tak odcestoval a syna nechal v ČR v péči své kamarádky. Uvedl, že se podílel na výchově dětí, když chodil do práce a vydělával, avšak nyní tuto možnost nemá. Naposledy viděl své děti v roce 2015. Ohledně minulosti uvedl, že nikdy neměl problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví ani náboženskému přesvědčení.

Žalovaný při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vycházel z údajů poskytnutých žalobcem, informací zjištěných z CIS, opisu z evidence rejstříku trestů ČR ze dne 14. 11. 2017 a z informací o zemi původu.

Žalovaný v první řadě vyhodnotil, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by byl ve vlasti

pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti (§ 12 písm. b) zákona o azylu). Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v době platnosti svého správního vyhoštění z ČR, která uplyne až v roce 2019, čehož si byl plně vědom. Hlavním důvodem podání žádosti je tedy snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu na území ČR, což se ale míjí se smyslem a účelem úpravy institutu mezinárodní ochrany. Obavy z návratu do Vietnamu (nebezpečí ze strany věřitelů) žalovaný vyhodnotil jako spekulativní, přičemž navíc vůbec nejde o represii ze strany státu.

Dále žalovaný hodnotil podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) a tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Jelikož žádnému z rodinných příslušníků ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyl udělen azyl, nesplňuje žalobce podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Ohledně tzv. humanitárního azylu se žalovaný se zabýval v této souvislosti zejm. rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. V případě žalobce nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné.

Jelikož žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu, zabýval se žalovaný podmínkami pro udělení doplňkové ochrany. Přitom neshledal, že by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na zvážení žalobce, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území ČR. Žalobce sdělil, že nechce opustit ČR, neboť si přeje zůstat zde se svými nezletilými dětmi a současnou přítelkyní. Situace s nezletilým synem, o něhož nyní pečuje jeho kamarádka, působí nanejvýš podivně, neboť žalobce měl situace ohledně svého dítěte poté, co ho opustila jeho matka, řešit prostřednictvím policie. Namísto toho odjel na půl roku do své vlasti s cílem hledat matku dítěte a dítě svěřil osobě (kamarádce), u níž nezná ani příjmení a přesnou adresu. Žalovaný hodnotil i stávající rodinnou situaci žalobce (očekávání narození dalšího dítěte se současnou partnerkou) tak, že samotné právo na společný život žalobce s jeho přítelkyní a dětmi není neudělením mezinárodní ochrany popřeno, neboť jeho rodinní příslušníci jsou rovněž státními příslušníky Vietnamu a mohou společně pobývat v místě, kde budou mít všichni možnost legálního pobytu, což nepochybně nemusí být na území ČR. Cizinci udělené povolení k trvalému pobytu v ČR jej nijak nezavazuje realizovat tento pobyt, pouze je mu dána možnost legálně pobývat v ČR. Existence

rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Podle jeho názoru žalovaný přes značnou a detailní snahu o odůvodnění svého rozhodnutí nepřihlédl ke všem relevantním a závažným okolnostem jeho situace. Konkrétně žalobce uvedl, že pobývá v ČR déle než deset let od roku 2007. V Praze má od roku 2014 přítelkyni N. T. L. (nar.), s níž společně žili a plánovali svou budoucnost v manželství. Rovněž s ní má dceru nezl. D. D. B. N., nar. v Německu, státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika, a dále počaté – doposud nenarozené – dítě s plánovaným termínem porodu ... Dále uvedl, že v Praze má rovněž nezl. syna T. D. S. (nar. v Praze, vietnamské státní příslušnosti), jehož opustila matka a kterému se žalobce snaží zajistit v ČR legální pobyt tak, aby zde společně s ním a jím nově vytvořenou rodinou mohl žít a navštěvovat školu. V ČR byl žalobce několikrát (třikrát) odsouzen pro trestnou činnost, jíž se měl dopustit tím, že zde pobýval i v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Pro žádnou jinou trestnou činnost v ČR ani nikde jinde trestán nebyl. Bylo tomu zejm. proto, že tu má děti a přítelkyni s trvalým pobytem v ČR. Žalobce doufal, že se mu podaří zajistit legální pobyt pro sebe, své děti a rodinu. Trestné činnosti se tak dopouštěl proto, že chtěl být se svými dětmi, partnerkou a rodinou, starat se o ně a společně s nimi žít. Je přesvědčen, že toto jsou důvody hodné zvláštního zřetele, které žalovaný nesprávně posoudil, vyhodnotil a přinejmenším důvody pro udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu, a to z rodinných „humanitárních“ důvodů. Žalobce uvedl, že v současné době vykonává trest odnětí svobody ve Věznici Rapotice. Podle jeho názoru trestní soudy v jeho případě nezohlednily ustanovení § 80 odst. 3 písm. c) trestního zákona. To však dosud nebylo možné, neboť jeho přítelkyně je stále vdaná. K rozvodu pro nesouhlas a nespolečnou práci jejího manžela dosud nedošlo. Otcem jejích dětí je však podle svého tvrzení žalobce i čestného prohlášení jeho přítelkyně určeného trestnímu soudu, neboť její manžel ani otcem být z důvodu výkonu trestu odnětí svobody nemohl. Žalobce se tak považuje za oběť celé situace, neboť pro uvedené rodinné důvody ČR skutečně neopustil a nechce z těchto důvodů přijmout rozdělení rodiny, děti vyrůstající bez otce, když nyní konečně existuje šance, že by mohli uzavřít manželství a stvrdit tak své dlouholeté partnerské soužití. Z hlediska svého dalšího postupu chce žalobce prokázat své otcovství k dětem, které má s přítelkyní N. T. L. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, anebo minimálně z humanitárních důvodů, přičemž požádal soud pro poskytnutí lhůty do 15. 2. 2018 k doložení tvrzených skutečností. Žalobce závěrem vyjádřil přesvědčení, že za situace, kdy má v ČR zázemí a rodinu, vlastní děti, je přesvědčen, orgány ČR jako vyspělé země nemohou rozhodnout tak, že jeho rodinu rozdělí v rozporu s deklarovanými zájmy společnosti. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. K žalobě připojil žalobce čestné prohlášení své přítelkyně N. T. T. L. (nar.) o tom, že žalobce je otcem jejích dětí D. D. B. N. (nar.) a dalšího nenarozeného dítěte. Toto čestné prohlášení je adresováno orgánům činným v trestním řízení (k odvolacímu řízení čj. 3 To 411/2017).

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl, že nepovažuje námitky žalobce za oprávněné ani důvodné. V případě žalobce nelze přehlédnout, že požádal o mezinárodní ochranu až v době platnosti svého správního vyhoštění, přičemž hlavním důvodem jeho žádosti je legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR. Sám žalobce se připravil o možnost legálního pobytu v ČR se svými dětmi a svou přítelkyní. Rodinné vazby nepředstavují zvlášť zřetelný důvod pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu, neboť je pouze na žalobci, jakým způsobem a kde hodlá realizovat svůj rodinný život. Vzhledem ke skutečnosti, že všichni rodinní příslušníci žalobce jsou vietnamské národnosti, mohou svůj rodinný život realizovat taktéž v zemi původu, kde jim toto není znemožněno. Žalovaný odkázal v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný nařízení jednání nepožadoval a žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání neprojevil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas. Krajský soud navíc neshledal ústní projednání věci nezbytným.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve **správním spisu**, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Ve správním spisu jsou založeny všechny podklady, na něž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí, zejm. protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 10. 2017, žádost žalobce o poskytnutí pomoci ze dne 29. 10. 2017, opis z evidence rejstříku trestů ze dne 14. 11. 2017, výpis z evidence CIS (poslední platný doklad měl do 17. 1. 2013), zprávy o zemi původu. Podle protokolu o seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 1. 12. 2017 žalobce nechtěl navrhnout žádné další podklady, ale uvedl, že jeho manželka za dva měsíce rodí a je sama s dětmi, a poprosil o pomoc. Žalobci byl rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 30 T 118/2017 ze dne 27. 10. 2017 uložen trest vyhoštění na dobu 5 let a nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti měsíců.

Předmětem sporu mezi stranami je pouze otázka správnosti hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaným, neboť žalobce ani nebrojil žádnou ze žalobních námitek proti hodnocení podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nicméně brojil proti posouzení podmínek § 13 a § 14 zákona o azylu, resp. k udělení odpovídajících forem doplňkové ochrany (§ 14a odst. 2 písm. d), § 14b zákona o azylu). Krajský soud se tedy vyhodnocením podmínek pro udělení těchto forem mezinárodní ochrany blíže nezabýval, nicméně toliko z pohledu přezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí konstatuje, že závěr žalovaného o absenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 zákona o azylu (otázka pronásledování žalobce v zemi původu) je řádně zdůvodněn. Krajský soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav, na němž je postaveno napadené rozhodnutí, ve světle vznesených žalobních námitek následovně.

Žalobce opírá svou žalobní argumentaci o tvrzení, že žalovaný nedostatečně zohlednil okolnosti jeho rodinného života v ČR, tzn. že tady má děti a přítelkyni s trvalým pobytem v ČR. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalovaný nepovažoval – poněkud komplikovanější – rodinný a soukromý život žalobce na území ČR za sporný. Pokud žalobce přiložil soudu čestné prohlášení své přítelkyně N. T. T. L. ze dne, nepovažoval krajský soud za nutné touto listinou provádět dokazování, neboť očekávání narození dalšího dítěte není mezi stranami sporné. Otázkou je pouze vyhodnocení této situace ve vztahu k podmínkám pro udělení azylu podle § 13 či § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany.

Žalovaný zcela správně usoudil, že na žalobce nelze uplatnit institut azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu), neboť žádný z jeho rodinných příslušníků není poživitelem mezinárodní ochrany ve formě azylu, neboť žalobce by musel být rodičem azylanta mladšího 18 let, což podle zjištěných skutkových okolností není. V tomto ohledu jsou tedy námitky žalobce nedůvodné.

Podle ust. § 14 zákona o azylu platí, že „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“ Podle ustálené judikatury smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (viz k tomu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, přístupný na www.nssoud.cz). Žalovaný se v tomto kontextu zabýval v této souvislosti zejm. rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce

a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. V případě žalobce nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné. Krajský soud souhlasí s tím, že i když je rodinná situace žalobce komplikovaná, způsobil si ji svým neodpovědným chováním sám žalobce, přičemž krajský soud připomíná, že mu již v roce 2014 byl uložen trest vyhoštění na dva roky. Samotná skutečnost, že se žalobci narodí (či k datu vydání tohoto rozsudku již nejspíš narodilo) další dítě vietnamské státní příslušnosti, nevytváří povinnost orgánů ČR hodnotit případ žalobce jako zvláštního zřetele hodný. Nelze nepřipomenout, že v obdobných případech patří zakládání rodiny k častým strategiím vytváření vazeb k zemi, kde cizinec pobývá, aby měl možnost dosáhnout prodloužení pobytu či alespoň překážky pro vyhoštění zpět do země původu.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy platí, že *„Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.* Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.

Krajský soud podotýká, že předmětný důvod pro poskytnutí doplňkové ochrany (vážná újma spočívající v porušení mezinárodních závazků ČR spojeném s vycestováním cizince) není pokryt rozsahem směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“), konkrétně čl. 15 této směrnice upravující hrozbu „vážné újmy“ a jde tak o čistě národní úpravu umožňující rozšíření rozsahu harmonizovaného pojmu „vážná újma“. Aplikace tohoto důvodu pro vznik vážné újmy je tak podobně jako úprava tzv. humanitárního azylu určena pro výjimečné situace, v níž by nesplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany a následné vycestování žadatele pro něho znamenalo naprosto zásadní a citelnou újmu v oblasti jeho základních lidských práv. K tomu je zapotřebí poukázat na to, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, se Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu mezinárodního

závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 21. 4. 2010, č.j. 9 Azs 3/2010 – 62, oba přístupné na www.nssoud.cz).

Ve vztahu k případu žalobce krajský soud uvádí, že z jeho okolností skutečně jednoznačně vyplývá, že žalobce sledoval podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze to, aby získal titul k pobytu na území ČR a mohl tu setrvat se svou rodinou, kterou si zde založil. Nelze přehlédnout, že žalobce má uložen pětiletý trest vyhoštění a nachází se ve vyšetřovací vazbě. Ve vztahu k zemi původu žalobce žádné podstatné důvody, pro něž by mu měla hrozit vážná újma, neuvedl. S uvedenými obavami z věřitelů, které ve Vietnamu údajně má, se žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vypořádal. Krajský soud rozumí snaze žalobce legalizovat svůj pobyt v ČR se svou rodinou. Svůj stávající rodinný život se svou aktuální partnerkou N. T. L. ovšem žalobce již zakládal v době (2014), kdy už nedisponoval platným oprávněním k pobytu a kdy mu byl uložen trest vyhoštění nejprve v délce dvou let (Obvodní soud Praha 4 – sp. zn. 3 T 70/2014) a poté následně dalších dvou let (Obvodní soud Praha 4 – sp. zn. 3 T 92/2014). Žalobce tedy nemůže mít legitimní očekávání, že by měla tato jeho situace, do níž se svým lehkomyšlným jednáním v rozporu s právním řádem ČR sám dostal, představovat důvody zvláštního zřetele hodné (ve smyslu humanitárního azylu) či výjimečnou situaci ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jeho případ není zásadně výjimečný od případů jiných občanů Vietnamu, kteří mají své rodinné i ekonomické vazby v ČR a cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany chtějí dosáhnout pobytového statusu. Jeho tvrzené problémy spojené s péčí o rodinu a s odhodláním dosáhnout jejího soužití a po rozvodu své přítelkyně s jejím stávajícím manželem také uzavření manželství se rovněž žádným způsobem nevymykají běžným životním situacím. Krajský soud tedy neshledal důvodnými ani námitky žalobce směřujícími proti neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Proto krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I.

Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.